

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theodōritu Episkopu Kyru Kai Eyagriu Scholastiku Ekklesiastikē Istorìa, Eklogai Apo Tōn Istorion Philostorgiu Kai Theodōru

Theodoretus <Cyrrhensis>

Mogvntiae, 1679

IV. De iis, quae in Synodo agitata sunt & sancita: & quomodo Dioscorus
Alexandriae Episcopus depositus sit: Theodoritus autem & Ibas, alique
nonnulli, testituti sint.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14162

honestus omniq; virtutum genere exornatus, Ecclesiam rexit, id miraculum fieri, & quidem frequentissime: quoties verò non ejusmodi Antistes fuerit, raro hæc signa evenire. Jam verò aliud miraculum comemorabo, quòd nec tempore, nec ullà ex causà interrumpitur, nec discrimen facit inter fideles atque infideles: sed omnibus ex æquo prostat. Ubi quis ad eum locum accesserit, in quo est arca illa pretiosa, quæ sacras continet reliquias, ejusmodi odoris suavitatem sentit, quæ omnes còsuetos odores longe superat. Nam neque odori, qui ex pratis colligitur, neque ei, qui ex rebus fragrantissimis exhalat, similis est odor ille, nec qualis ab unguentariis conficitur: sed peregrinus quidam & excellens, per se ipsum declarans quanta sit virtus reliquiarum, quæ ipsum emittunt.

Α τίς κυβερνήη καὶ ταῖς ἀρεταῖς ἐπίσημοι, τὸ τοτὸ θαῦμα καὶ μάλις συχνῶς γίνεσθαι ὅτε δὲ τῶν ἐ τοιούτων, σπανίως τὰς τοιαύτας θεοσημείας περιένοι, λέξω δὲ τίς ὅστις ἐχρῶντο, ἔ καιρὸς διαλέμεν. ἔδὲ μὲν πρῶτος τε καὶ ἀπίστος διακέχειται, πᾶσι δὲ ἰσὺς ἀνείται· ὅταν ᾧδε τὴν χώραν τις γινήσῃ ἐνθα ἡ τιμία σορὸς ἐν ἡ τα παναγία λείψανα, ὁ δὲ μὲν δὴ ἔμπιπλατα, πρᾶσις συνήθης ἀνθρώποις ὑπερέβρα. ἔδὲ γὰρ τῆ ἐκ λαμῶν ἀθρηζομένη παρῆκεν, ἔδὲ γε τῆ ἐκ τῶν διαδύστων ἀναπεμπομένη, ἔδὲ ὡς ἴαν μυστικῶς ἐργάσασατο· ἔξιν δὲ τίς καὶ ὑπερφύσῃ, ὡς αὐτῆς πᾶσα τῶν ἀναδιδόντων τῶν δὴ ναμν.

CAP. IV.

De iis, quæ in Synodo agitata sunt & sancita: & quomodo Dioscorus Alexandria Episcopus depositus sit: Theodorus autem & Ibas aliisque nonnulli restituti sint.

Hocigitur in loco suprascripta Synodus congregata est, Paschafino quidem & Lucentio Episcopis cum Bonifacio presbytero, vices, ut dixi, gerentibus Leonis Archiepiscopi senioris Romæ: Anatolio verò Constantinopolitanæ Ecclesiæ Episcopatum gubernante, Alexandrinæ autem præfidente Dioscoro: Præsentibus etiam Maximo quidem Antiochiæ, Juyenale autem Hierosolymorum Episcopis. Aderant item Episcopi, quos illi circa se habebant, & ii, qui in Senatu urbis regis principem locum obtinebant. Quibus Vicarii Leonis dixerunt, non debere Dioscorum unà cum ipsis in Concilio federè. Id enim sibi mandatum esse ab Episcopo suo. Quod nisi fieret, se protinus Ecclesia excelsuros. Cumque Senatores interrogassent, quænam essent crimina, quæ obijciabantur Dioscoro, responderunt debere illum iudicii sui rationem reddere, qui contra fas personam iudicis suscepisset, absque permisso Romani Pontificis. Quibus dictis, cum Dioscorus ex decreto Senatus in medium processisset, ibique refideret, Eusebius postulavit, ut libellus precum, quem Imperatori obtulerat, recitaretur, his verbis usus: Injuriã

Κεφ. δ'.

Περί τῆ ἐκ τῆ συνόδου κινηθέντων καὶ τυρωθέντων καὶ ἀποδοθέντων ἐκ τῆς ἀλεξανδρείας καθ' ἑαυτῶν θεωρηθέντων καὶ ἰβας, καὶ τῶν ἄλλων ἀποδοθέντων.

Ενταῦθα ἡ λελεγμένη μοι σύνοδος ἀλιζέται, τὸν τόπον λέοντος ἀρχιερέως τῆς πρεσβυτέρας ῥώμης διεπόντων ὡς εἰρηπασκασίνα καὶ λακενσίε ἐπιτροπῶν, καὶ βοιφατίε πρεσβυτέρας τῆς κωνσταντινῆς μὲν πρεσβυτέρου ἀνατολίου. διοσκορο δὲ τῆς ἀλεξανδρείας ἐπισκοποῦντος· μαξιμου τε ἀντιοχείας, καὶ ἰουβενάλιου ἱεροσολυμῶν· οἷς παρῆσαν οἱ τε ἀμφ' αὐτῆς ἱερεῖς, καὶ οἱ τὰ κορυφαῖα, τῆς ὑπερφύσῃς γενεασίας ἐχούσης· πρὸς ἔς οἱ τὸν τόπον πληρετεῖς λέοντος, ἔφασκον μὴ δεῖν διοσκορον συγκαθεδρῶν σφίσι γινέσθαι· τῆτο γὰρ οὐ τοῖς ἐπιτεταχθέντων πᾶσι τῶν ἐπιτροπῶν λέοντος, καὶ εἰ τῆτο μὴ φυλάξωσιν, αὐτῆς τῆς ἐκκλησίας ἀπαλλάττειν καὶ πυθομένης τῆς γενεασίας, ἡ ἀρετὴ εἴη τὰ ἐπαγομένη τὰ διοσκορον, διεξήλθον λόγον ὁφείδαν αὐτὸν ὑποχρῆν τῆς δικείας κείσεως, καὶ ἐπὶ πρόσωπον παρὰ τὸ εἶκος ἀνεληφῶσα. ὡς εἰρημένων, ἐπειδὴ διοσκορος ὑψὺ τῆς συγκλήτε ἀνὰ τὸν μέθον καθῆσο χῶρον, δισέβιος δὲ τῆς τῆς ἐπιδοδομένης πᾶσι αὐτῆ τῆ βασιλείας δεήσεις ἀναγνωσθέντων, φήσας ἐπὶ λέξεως ταῦτα. ἡ δὲ κλημα παρὰ

ἡ δὲ διοσκόρε, ἡ δὲ κληρὶς ἡ πίστις, ἐφονόθη
 Φλαβιανὸς ὁ ἐπίσκοπος, ἀμα ἐμοὶ ἀδίκως
 καθήρηθη παρ' αὐτῶν κελύσασαί τας δέησεις με
 ἀναγνώσων ἡναι ὅπως ἐπειδὴ διελάληθη, ἡ δὲ ἡ-
 σις ἀναγνώσεως ἐτυχε, ταυτὶ φθέρουμένη τὰ
 ῥήματα τοῖς φιλοχρίστοις τε καὶ εὐλαβέσασιν
 καὶ εὐσεβέσασιν βασιλευσὶν ἡμῶν Φλαβίους
 βαλεντινιανῶν καὶ μαρκιανῶν τοῖς ἀειούσασιν.
 ἡ δὲ εὐσεβεία τῶν ἐλαχίστων ἐπισκόπων δορυ-
 λαις, ποιημῆρας τὸν λόγον ὑπερτε αὐτῶν καὶ
 τῆς ὀρθοδόξης πίστεως, καὶ ὑπερτὸ ἐν ὁσίοις
 Φλαβιανῶν ἡρμομένους ἐπισκόπους τῶν κωνσταν-
 τινῶν πόλεως σκοπὸς τῶν ὑμετέρων κρατῶν, ἀπάν-
 των μὲν τῶν ὑποκώων προνοεῖν, καὶ χεῖρα ὀρέγειν
 πᾶσι τοῖς ἀδίκωμένοις· μάστιγα δὲ τοῖς ἱερο-
 τῶν τελῶσι καὶ ἐν τῶν ἁγίων θεο-
 πύλαι, παρ' ἑτὸ βασιλευσὶν ἡμῶν καὶ κρα-
 τῶν τῶν ὑφ' ἡλίον δεδωρηθῆναι ἐπεὶ ἐν πολλὰ καὶ
 δυνάτῃ ἡ δὲ πᾶσαν ἀκολοῦσαν ἡ εἰς χρεῖσιν
 πίστε, καὶ ἡμεῖς παρὸνθαμεν ἡ δὲ διοσκόρε
 τῶν εὐλαβέσασιν ἐπισκόπων τῶν ἀλεξανδρέων
 μεγαλοπόλεως, προσομεν τῶν ὑμετέρων εὐσε-
 βεία τῶν δικαίων ἀξιάντες τυχεῖν τῶν ἐπὶ ἡμῶν
 ματῶν ἐν τῶν ἐπι τῶν ἐναγχοῦν ἡρμομένους
 σωδῶν ἐν τῶν ἐφεσίων μῆροπόλε, ἡν ὀφελόν
 γέην μὴ χρεῖσιν, ἡνα μὴ κακῶν καὶ ταραχῆς
 τῶν οὐκ ἐμὴν ἐμπλήσει, ὁ χρεῖσιν διοσκόρου
 παρ' ἑδὲν θέμεν τὸν ἑδικαίον λόγον, καὶ
 τὸν ἑθεῖ φόβον ὁμοδοξῶν καὶ ὁμοφρονῶν
 ἐνυχεῖς ἑμαλαίφρον καὶ αἰετῶν, λαν-
 θάνων ἡ τῶν πολλῶν, ὡς ὑπερνεῖ αὐτὸν ἐφανε-
 ρωσεν ἑυρῶν καιρὸν τὴν γενημένην παρ' ἡμῶν
 καὶ ἐνυχεῖς ἑομοδοξῶν ἀπὸ καθήγοριαν, καὶ
 τῶν ἐπ' αὐτῶν ἑξενεχθεῖσαν ὑψὸν ἡ δὲ τῶν
 τῆς ὁσίας λήξεως Φλαβιανῶν ἐπισκόπων,
 πλῆθος ἀτάκτων ὁχλῶν σωμαγαγῶν, καὶ
 ὀδωσείων ἑαυτῶν διαχρημάτων ποσειά-
 μεν, τῶν εὐσεβῶν ἡρησκείαν τῶν ὀρθοδό-
 ξων ὅγε ἡκον εἰς αὐτὸν ἐλυμῆνατο, καὶ τῶν
 κακοδοξίαν ἐντυχεῖς ἑμονάζοιτο, ἡπὲρ
 ἀνωθεν καὶ ἑξ ἀρχῆς ἡ δὲ τῶν ἁγίων πα-
 τῶν ἀπεκνήχθη, ἐβεβαίωσεν. ἐπεὶ ἐν ἑμι-
 κρῶ τὰ τέλομημένα ἀπὸ κατὰ τε τῆς εἰς
 χρεῖσιν πίστεως καὶ κατ' ἡμῶν, δεόμεθα
 καὶ παρὸν τῶν ὑμετέρων κρατῶν, θε-
 πῶσαι τὸν αὐτὸν εὐλαβέσασιν ἐπίσκοπον
 διοσκόρον, διπλογοῦσασιν τοῖς παρ' ἡ-
 μῶν ἀπὸ ἐπαλομένοις. δηλαδὴ τῶν παρ' αὐτῶν

affectus sum à Dioscoro. Fides injuria
 affecta est. Occisus est Flavianus Epi-
 scopus, & mecum injuste depositus est
 ab illo. Iubete ut preces meae reciten-
 tur. Cumque Judices interlocuti essent,
 recitatus est libellus precum, qui sic ha-
 bet. Christi amantibus, religiosissimis
 ac piissimis Imperatoribus nostris, Fla-
 vio Valentiniano, & Flavio Marciano,
 perpetuis Augustis, ab Eusebio humil-
 limo Episcopo Dorilaei, verba facien-
 te pro se ipso, & pro Orthodoxa fide,
 & pro sanctae memoriae Flaviano, qui
 fuit Episcopus Constantinopolis. Pro-
 positum est Majestati vestrae, om-
 nibus quidem subditis providere, &
 cunctis, qui injuria affecti sunt manum
 porrigere: praecipue vero iis, qui sa-
 cerdotio funguntur. Ita enim Deum
 colitis, à quo imperium & dominium
 orbis terrarum vobis concessum est.
 Quoniam igitur fides Christi, & nos ipsi
 multa gravia contra jus fasque perpeffi
 sumus à Dioscoro Reverendissimo E-
 piscopo magnae civitatis Alexandriae,
 accedimus ad Pietatem vestram, pos-
 tulantes ut jus nobis reddatur. Cau-
 sa autem hujusmodi est. In Concilio,
 quod paulo ante celebratum est in me-
 tropoli Ephesiorum, quod utinam ce-
 lebratum nunquam fuisset, ne orbis
 terrarum malis ac tumultibus imple-
 retur: bonus ille Dioscorus, nullam ju-
 stitiae rationem habens, nec Dei timo-
 rem considerans, cum ejusdem opini-
 onis ac sententiae esset cum Eutyche,
 perdita mentis homine atque haereti-
 co; occultus autem esset, sicut postea
 apertissime declaravit; occasione at-
 repta ex accusatione quam ego adver-
 sus Eutychem erroris ipsius consortem
 institueram, & ex sententia à pia me-
 moriae Flaviano Episcopo contra eun-
 dem Eutychem prolata, turbam in-
 compositam seditionum hominum
 collegit. Cumque tyrannicam do-
 minationem pecunia sibi comparasset,
 piam quidem religionem Orthodo-
 xorum, quantum in ipso fuit, labefacta-
 vit: pravam autem opinionem Euty-
 chis Monachi, quae jam pridem & ab
 exordio à sanctis Patribus condemnata
 fuerat, confirmavit. Cum igitur
 non levia sint, quae adversus fidem
 Christi, & contra nos facere ten-
 tavit, provoluti ad pedes Majesta-
 tis vestrae rogamus, ut eundem re-
 ligiosissimum Episcopum Diosco-
 rum respondere jubeatis iis, quae
 à nobis illi objiciuntur: lectis scilicet

coram sanctissima Synodo monumen-
 tis actorum, quæ ille contra nos confe-
 cit. Ex quibus demonstrare possumus,
 illum & à recta fide alienum esse, & hæ-
 resin plenam impietatis confirmasse, &
 nos injustè deposuisse, & gravissimis
 malis affecisse: missis videlicet divinis
 & adorandis mandatis vestris ad san-
 ctam & universalem synodum Deo cha-
 rissimorum Episcoporum, ut causam,
 quæ est inter nos & suprâ memoratum
 Dioscorum, audiat, & ad notitiam pie-
 tatis vestræ cuncta referat, quæ gerun-
 tur, juxta id, quod placuerit immortali
 culmini vestro. Hoc si consecuti fu-
 erimus, continuas ad Deum preces
 fundemus pro sempiterno imperio ve-
 stro, divinissimi Imperatores. Post hæc
 juxta petitionem, tam Dioscori, quam
 Eusebii, acta secundæ synodi Ephesi-
 næ publicè recitata sunt. Quorum
 particularem expositionem, quæ mul-
 tis quidem verbis comprehensa est,
 habetur autem in actis Chalcedonen-
 sis Concilii, ne iis, qui ad exitum rerum
 gestarum pervenire festinant, nimium
 verbosus videar, huic secundo historiæ
 nostræ libro subjunxi: his qui cuncta
 exactè cupiunt cognoscere, ista legen-
 di potestatem faciens, & accuratam
 rerum notitiam percipiendi. Interim
 verò ea, quæ majoris momenti sunt,
 percurrens strictim commemorabo:
 Convictum scilicet esse Dioscorum,
 quod Epistolam Leonis Episcopi seni-
 oris Romæ non suscepisset; Et quod
 Flavianum Episcopum junioris Romæ
 intra unius diei spatium deposuisset, &
 quod Episcopus, qui erant congregati,
 in charta pura subscribere curasset,
 quasi Flaviani nomen in ea perscriptum
 esset. Post hæc hi, qui ex senatu e-
 rant, ista decreverunt. De recta qui-
 dem & Catholica fide craftino die,
 conveniente majore Concilio, diligen-
 tiorum inquisitionem fieri oportere
 perspicimus. Quoniam verò pia me-
 moriæ Flaviani, & Eusebii religiosissi-
 mus Episcopus, ex scrutatione acto-
 rum ac decretorum, & ex ipsa voce co-
 rum, qui in synodo, quæ tunc facta est,
 præfuderunt: qui quidem confessi sunt
 errasse se, & frustra illos deposuisse, cum
 nullatenus errassent in fide; injustè de-
 positi esse noscuntur: videtur nobis
 juxta id, quod DEO placet, justum
 esse, modò id placuerit divinissimo
 ac piissimo Domino nostro, ut Diosco-
 rus reverendissimus Episcopus Ale-
 xandriæ, & Juvenalis reverendissimus

καθ' ἡμῶν πεπερασμένων ὑπομνημάτων ἐπι-
 γνωσκουμένων Ἐπιτ' ἀγίας συνόδου δι' ἡμῶν
 νάμεθα ἀποδοῦναι, καὶ ἀλλότριον οὐκ ἔστι
 δόξαι πίστεως, καὶ ἀίρεσιν ἀσεβείας πεπερα-
 σμένην κρατύναντα, ἡ ἀδικῶς ἡμᾶς καθελόντα,
 καὶ τὰ δεινὰ ἡμᾶς κατεργασάμενος. Ἐπειὶ οὖν
 πεπερασμένων ἡμῶν mandátων κατὰ πει-
 πομένων τῆ ἀγίας καὶ οὐκ ἐκμενικῆς συνόδου τῆς ἐν
 φιλικῶν Ἐπισκόπων, ἐφ' ᾧ τὸ τῆς ἡμῶν
 τὰ ἀσεβητικῶν διωκόνας διακῶσαι, καὶ ἀσεβ-
 κῆν εἰς γνώσιν τ' ὑμῶν δισεβείας παρὰ τῆς
 πρῶτης πρὸς τοὺς παρὲς ἀμείνον τῆς ἀνα-
 βνήτου ἡμῶν κορυφῆς, καὶ τέτρα τυχόντες, ἀνα-
 λείψας διχῶς ἀναπέμψομεν ὑμῶν πρὸς τὸν ἀνα-
 νίς ἡμῶν κρείττους, θεοτάτοι βασιλεῖς. μὴ
 ταῦτα ἐκ κοινῆς δέησεως διωκόνας τε καὶ διση-
 εῖς. Ἐν τῷ δὲ δεινῷ συνεδρίῳ πεπερασμένων
 τῶν ἐν ἐφέσω, διὰ τ' ἀνανώσεως ἐδ' ἡμοσίου
 τῶν ὄντων λεπτομέρειαν διὰ πολλῶν μὲν ἀνε-
 λημμένων, ἐμπεδοχόμενῃ ἢ τοῖς ἐν καθ' ἡ-
 δόνι κεκνημένοις, ὡς ἂν μὴ ἀδολογῆν δόξαι
 τοῖς πρὸς τὸ πῆρας τῶν πραγμάτων ἐπιτε-
 μένοις, ὑπέταξα τῷ παρόντι τ' ἰσοεῖας ἐ-
 βλίω, ἀδειαν δὲ τοῖς πάνσι λεπτῶς εἰδέναι
 βελομένοις, ἡ τῶν ἐν ἡμῶν καὶ τῶν παρὰ
 ἀκρίβειαν ἀναμάξασθαι. Ἐπιτρέχον ἢ τα κα-
 εἰώτερα φημι, ὡς ἐφωράθη διωκόνας, καὶ
 δεξάμεθα τῶν λέοντος Ἐπισκόπου Ἐπισκόπου
 τ' πρεσβυτέρου ῥώμης, καὶ πρὸς γὰρ τὴν καθαι-
 ρεσιν Φλαβιανῶν τ' ἐπὶ ῥώμης ἐπισκόπου, ἐν
 μέρα ποιησάμεθα, ἐν ἀγράφῳ τε χαρ-
 τῶν ἀσκειάσας ἡμῶν ἀλλοτρίως ἐπισκόπου ἡμῶν
 σημήνασθαι, ὡς ἡν καθαιρέσιν Φλαβιανῶν ἀσε-
 χονί. ἐφ' οἷς οἱ διπλῶν συκλήτης βελήεις ἐν ἡμῶν
 σαντ' ἰαδὲ. πρὸς μὲν τ' ὀρθοδόξου καὶ καθολικῆς
 πίστεως, τελευτήσας συνόδου γνωμῆς τῆς ὑπε-
 ραιά ἀκρίβειαν ἐρανίζεσθαι συγγράμματα σπουδ-
 μῶν ἐπειδὴ ἢ Φλαβιανὸς ὁ τ' δισεβῆς μνημῆς
 καὶ δισεβῆς ὁ δὲ λαβῆσας ἐπίσκοπος, ἐν τ' τῶν
 πεπραγμένων ἡμῶν διαγνωθέντων ἐροῦντες καὶ
 αὐτῆς τ' φωνῆς ἡμῶν γρομῆνον Ἐξάρχων τῆς ἡ-
 τε συνόδου, φησάντων ἐσφάθηαι ἡμῶν ἀν-
 τὶς καθηρηκῆναι, ἐδ' ἐν πρὸς τῆν πίσω σφάληεις
 δεικνύν ἢ ἀδικῶς καθαιρέθῆναι. Φανῆς ἡμῶν
 καὶ τῶν ἡμῶν ἀρεσκῶν, δικαίον εἶναι ἐμῶν ἀσεβῆς
 θησάτω καὶ ἐσεβῆσαι ἡμῶν δεσπότης, τῶν αὐτῶν
 ἐπιμῶν διωκόρον τὸν ἐν λαβῆσας ἐπίσκοπος
 ἀλεξάνδρειας, καὶ ἰερεῶν τὸν ἐν λαβῆσας

ἐπίσκοπον ἱεροσολύμων, καὶ θαλάσιον τὸν θι-
 λαβέσατον ἐπίσκοπον καὶ σαυρίας καὶ παδο-
 κίας, καὶ εὐσέβιον τὸν εὐλαβέσατον ἐπίσκοπον ἀρ-
 μενίας, καὶ εὐσάθιον τὸν εὐλαβέσατον ἐπίσκοπον ἀρ-
 ρηνίαν, καὶ βασιλείον τὸν εὐλαβέσατον ἐπίσκοπον
 σελευκίας ἰσαυρίας, τὰς ἐξ ἑσάν ἐρχκό-
 λας, ἃς ἐξ ἄρχοντας τὸ τε συνόδου, ὑποπεσεῖν,
 ὡς τῆς ἱερέας συνόδου καὶ τὰς κανόνας τῆς ἐπι-
 σκοπικῆς ἀξιώματος ἀλλοθίους γνομένους·
 πάντων τῶν παθρακολληθησάντων τῆ θείᾳ κορυ-
 φῇ γνωριζομένων· εἴτα λιβέλλων εἰς ἑτέραν ἐ-
 πόδομένων καὶ διοσκορεῖν, ἐγκλημάτων τε
 καὶ χρημάτων, ὡς δὲ τὰς τε καὶ κληθεῖς ὁ
 διοσκορος ἐχ' ὑπὸν ἠήσεν ἐπιπροφάσειν αἰς
 ἑρκεν, οἱ τὸν ὅπον πληρεῖες λέοντι τῆς
 πρῆστυρίας ῥάμης ἐπισκόπου, ἐπὶ λέξεως
 ἀπεφῆναντο ταῦτα. δὴ ἡλα γερῆν τὰ τε ὁλο-
 κλημένα διοσκορεῖν γνομένω τ' ἀλεξανδρέ-
 ων μεγαλοπόλεως ἐπισκόπου καὶ τῆς τῶν κανό-
 νων ἀξίως καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς κατὰ σάσεως,
 ἐκ τῶν ἠδὲ ἡ ἐξελαιθίνων ἐν τῷ πρώτῳ συνε-
 δρίῳ, ἃς δὲ τῶν σήμερον πεπραγμένων· ἔτος γ' δ'
 ἡ καὶ πολλὰ παθραλίπωμα, ἐλυχητὸν ὁμό-
 δοξον ἀπὸ καθαιρεθῆναι κανονικῶς παρὰ τῆ
 ἰδίας ἐπισκόπου τῆ ἐν ἀγίοις φάμεν παρὰ τῆ
 μὲν καὶ ἐπισκόπου φλαβιανῆ, ἀυθελήσας ἀκα-
 νοίως εἰς κοινονίαν ἐδέξατο, πρὶν ἢ συνδρεῦσαι
 ἐν τῇ ἐφεσίῳ μὲν τῶν θεοφιλῶν ἐπισκόπων,
 ἀλλ' ἐνενοῦσεν ὁ δόσολικὸς ἄρονος συζητώ-
 μιν ἀπένειμαι, ἐπὶ τοῖς ἐκείθεν μὲν γνῶμιν
 ὑπ' αὐτῶν πεπραγμένους· οἱ καὶ διελέσαν μέ-
 χρι τῆς παρόντος ἐπόμενοι τὰ ἀγία τὰ δὲ χρι-
 σκώπου λέοντι καὶ πάση τῇ ἀγίᾳ καὶ οἰκουμενικῇ
 συνόδῳ· ἃς δὲ χάριν, καὶ ἐν τῇ αὐτῆ κοινονίᾳ, ἀυ-
 λος ὁμοπίστους ἐδέξατο. ὅσα δὲ καὶ μετὰ τῆ παρ-
 οῦσος διέμεινε, σεμνυόμενος ἐπ' ἐκείνοις, οἱς
 ἐδὲ σένεν καὶ εἰς γῆν κεκυφέναι· πρὸς τὰ τοῖς ὅς
 ἐδὲ τῶν ἐπιστῶν ἀναγνωθῆναι συνεχώρησε
 τὸ μακαρίως παπαλέοντος, τὴν γραφῆσαν
 παρ' αὐτῆ πρὸς τὸν ἐν ἀγίοις τὴν μνήμην φλα-
 βιανόν, καὶ ταῦτα πολλάκις παρακληθεῖς ἀνα-
 γνωθῆναι ταῦτα ὑπὸ τῶν κεκοιμητῶν, καὶ μετ'
 ὅρα καὶ ποιήσασθαι τὴν ἀναγνώσιν ὑποχόμενος.
 ἡ μὴ ἀναγνωθῆναι εἰσῆς, σκανδαλῶν καὶ βλάβης
 τὰς ἀνά τὴν οἰκουμενὴν ἀγία τὰς ἐπλήρω-
 σει ἐκκλησίας. ἀλλ' ὁμῶς τῶν παρ' αὐτῆ
 ὁλοκλήτων, ἐσκοπεῖται παρὰ τῆς πρῆστυρίας
 αὐτῆ ἀνοσίας πρὸς ἀξίως φιλανθρωπίας τινος

A Episcopus Hierosolymorum, & Thalasius reverendissimus Episcopus Casarea Cappadociae, & Eusebius Reverendissimus Episcopus Ancyrae, & Eustathius reverendissimus Episcopus Beryti, & Basilius reverendissimus Episcopus Seleucia Isauriae, qui tunc potestate succincti Concilio praefuerunt, eidem poene subjaceant, sacrosancti Concilii sententia, juxta sacros canones, alieni ab Episcopali dignitate judicati: tunc tunc, quae consequenter gesta sunt, ad notitiam sacratissimi Imperatoris nostri perlatis. Exinde libellis altero die datis adversus Dioscorum de variis criminibus, & de pecuniis ab eo direptis: cum ille iterum ac tertio vocatus non comparuisset ob inanes causas, quas praetendebat: ii, qui Leonis Romanae urbis Episcopi vices agebant, haec ad verbum decreverunt. Quae Dioscorus, antehac Episcopus magnae civitatis Alexandriae, contra ordinem canonum & contra disciplinam Ecclesiasticam attentavit, manifesta sunt, tam ex his, quae jam examinata sunt in primo consessu, quam ex his, quae hodie sunt gesta. Hic enim, ut plurima alia praetermittamus, Eutychem eadem cum ipso sciantem, regulariter a proprio depositum Episcopo, sanctissimo scilicet patre nostro & Episcopo Flaviano, propria auctoritate contra sacros Canones in communionem suscepit, priusquam Ephesi confedisset una cum reliquis Deo charissimis Episcopis. Sed istis quidem Apostolica laedis veniam concessit ob ea, quae illic ab iisdem non sponte gesta erant. Qui quidem haec tenus permanserunt, sanctissimo Archiepiscopo Leoni & sanctae universali synodo obsequentes. Qua de causa eos, utpote ejusdem cum ipso fidei assertores, in communionem suam recepit. Hic vero usque in hodiernum diem ob ea gloriari non desinit, propter quae gemere & ad tertiam usque sese inclinare debuerat. Praeterea Epistolam beati Papae Leonis quam ille ad sanctae memoriae Flavianum scripserat, legi minime permisit. Idque quamvis saepius rogatus esset ab his, qui Epistolam attulerant, & quamvis ipse adjecto jurejurando pollicitus esset, se eam recitari iussurum. Qua minime perlecta, sanctissimas per universum orbem terrarum Ecclesias scandalis ac detrimentis complevit. Sed tamen quamvis tot ac tanta ab eo praesumpta sint, propositum nobis erat, ob

pius ejus impium facinus elementer e-
um ac benignè tractare, sicut & reli-
quos DEO dilectos Episcopos, licet ii
non eandem ac ille judicandi potesta-
tem habuissent. Sed quoniam priorem
injustitiam posterioribus factis longe
superavit: ausus quippe est excommu-
nicationem dicere adversus sanctissi-
mum ac religiosissimum magnæ Romæ
Archiepiscopum Leonem: præterea
cum libelli pleni criminum & flagitio-
rum sancto & magno Concilio contra
illum oblati essent, semel, iterum ac
tertio vocatus juxta Canonum præscri-
pta per Dei amantissimos Episcopos,
minime obtemperavit, propriâ videli-
cet conscientia ipsum pungente. Eos
denique qui à diversis synodis justè de-
positi fuerant, illegitimè in communi-
onem suscepit: contra semetipsum
sententiam protulit, Ecclesiasticis legi-
bus sæpius proculcatis. Idcirco San-
ctissimus ac Beatissimus magnæ & leni-
oris Romæ Archiepiscopus Leo, per
nos & per præsentem synodum, unà
cum Beatissimo & omni laude dignis-
simo Petro Apostolo, qui petra & ba-
sis est Ecclesiæ Catholicæ, rectæque fi-
dei fundamentum, Episcopali eum di-
gnitate exiit, & ab omni sacerdotali of-
ficio alienum censuit. Sancta igitur &
magna hæc synodus, ea quæ Canonibus
decreta. His à Synodo confirmatis
& quibusdam aliis gestis, ii quidem qui
cum Dioscuro depositi fuerant, rogatu
Concilii & annuente Imperatore, in
pristinum locum restituti sunt. Cum-
que alia quædam superioribus gestis
adjuncta essent, definitio fidei promul-
gata est his omninò verbis. Domi-
nus & Servator noster Jesus Christus
cum fidei notitiam discipulis confir-
maret, dixit: Pacem meam do vobis:
pacem meam relinquo vobis: ne scili-
cet quisquam in pietatis decretis à pro-
ximo dissentiret; sed ut veritatis præ-
dicatio omnibus ex æquo ostenderetur.
Post hæc cum recitatum esset
sanctum Symbolum Nicænum, &
præterea Symbolum sanctorum Pa-
trum centum & quinquaginta, ista
subjunxerunt. Sufficiebat quidem
ad perfectam pietatis notitiam & con-
firmationem, sapiens istud ac salutare
divinæ gratiæ Symbolum. De Patre
enim & de Filio ac Spiritu Sancto per-
fectam tradidit doctrinam, & incarnationem
Domini adstruit iis, qui cum fide
illam suscipiunt. Sed quoniam veri-

Αὐτὸν ἀξιοῦσαι, ὡς καὶ τὰς λοιπὰς θεοφιλῶς
ἐπισκόπους, καὶ τοὺς μὴ ἴησαν ἀνθενεὶς ἀπὸ τῆς
ἐκκλησίας τῆς κρίσεως ἐγκλήσεως. ἐπεὶ δὲ ἡ
δουλοῦν τὴν προέβραν παρανομίαν ἡσυχασ-
σεν, ἐτόλμησε ἡ ἀκουωνισίαν ὑπαγορεύ-
σαι. Ἐργωλάτε καὶ ὁσιωλάτε. Δεχέμενοι τὴν
μεγάλῃς ῥώμης λέοντι. πρὸς ἡ τῆς
λιβέλλων ὡς παρανομίαν μεσῶν καὶ ἀπὸ τῆς
ἐνεχθέντων τῆς ἁγίας ἐκκλησίας μεγάλης συνόδου καὶ
παξ καὶ δις καὶ τρεῖς διαθεοφιλῶν ἐπισκόπων κα-
νονικῶς κληθείς, ἐχ' ὑπήκουσεν. Ἐπειδὴ
συνειδότεος δηλονότι κειμένῳ. ἡ τῆς
B συνόδου διαφόρων ἐνθέσμως καθαρευθέντων
παρανόμως ἐδέξατο αὐτὸς καὶ ἐναντὶ τῆς
ἐκκλησίας διαφόρους τὰς ἐκκλησιαστικὰς
παλήσας θεσμὸς ὅθεν ὁ ἁγιώτατος καὶ μα-
καριώτατος δεσχεπίσκοπος τῆς μεγάλης
καὶ πρεσβυτέρου ῥώμης λέων, δι' ἡμῶν καὶ τῆς
ἐκκλησίας συνόδου, καὶ τῆς μακαρίας καὶ παν-
C φήμης πέτρης Ἰερουσαλῆμ, ὅς ἐστι πέτρα καὶ
ἀπὸ τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας, καὶ τῆς ὁρθοῦς
πίστεως θεμέλιος, ἐγύμνωσεν αὐτὸν τῆς ἐπι-
σκοπικῆς ἀξιώματος, καὶ πάσης ἐρασιμῆς
λοιπῶσεν ἐνεργείας. Ἐπιγαρὲν ἡ ἁγία αὐτὴ καὶ
μεγάλη συνόδος τὰ δόξα τῶν κατὰ
ἐπὶ τῶν μνημονευθέντων διοσκοῦν Ἰησοῦ
τῶν ὡς τῆς συνόδου κυρωθέντων καὶ τῶν
ἐτέρων πεπραγμένων, οἱ μὲν ἅμα διοσκοῦν
καθαρευθέντες, παρακλήσεως τῆς συνόδου καὶ ἡ-
μασι τῆς βασιλείας, ἀνακλήσεως ἐτυχοῦν-
των ἡ τοῖς πεπραγμένοις ἐπισυνεχθέντων
ὅρος ἔξεφωνήθη λέγων αὐτοῖς ὀνόμασι ταῦτα
ὁ κύριος ἡμῶν καὶ σωτήρ ἡμῶν ἰησοῦς χριστός, τῆς
ἐκκλησίας τὴν γνώσιν τοῖς μαθηταῖς βεβαιῶν ἐφ'
εἰρήνην τὴν ἐμὴν δίδωμι ὑμῖν, εἰρήνην τὴν ἐμὴν
D ἀφήμι ὑμῖν ὡς μὴ ἐναπρὸς τὸν πλησίον δι-
αφωνεῖν ἐν τοῖς δόγμασι τῆς δισεβείας, ἀλλ'
ἐπίσης ἰδοῦ τῆς ἀληθείας ἐπιδοκίμασον καὶ ἡμῶν
καὶ μὴ ταῦτα ἀναγνωδέντος τῆς ἐννοίας ἀ-
γίας συμβόλου, καὶ πρὸς γελῶν ἐκατόν πενήντα
ἁγίων πατέρων, ἐπήγαγον. ἡ ἐκ μὲν ἐπὶ
ἐν ἡλικίᾳ τῆς δισεβείας ἐπίγνωσιν ἡ καὶ βεβαιῶ-
σιν τὸ ἄφρον καὶ σωτήριον τῆς θείας χάρι-
τος σύμβολον. ὡς ἴτε γδ τῆ πατρὸς καὶ τοῦ
καὶ τῆς ἁγίας πνεύματος ἐκδοῦσας τὸ π-
λειον, καὶ τῆς κυρίας τὴν ἐνανθρώπησιν τοῖς
ὡς δεχομένοις παρῆσθαι. ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ περὶ

τῆ ἀληθείας ἐχθροὶ ἀθετεῖν Ἐπιχειροῦσι τὸ κή-
 ρημα διὰ τῶν οικείων αἰρέσεων, ἵς κενοφρονίας
 ἀπέτεκον, οἱ μὲν τὸ τῆ ἡμᾶς Ἐκκλησίας οἰκονο-
 μίας μυστήριον παρὰ φθείρειν τολμήσαντες, καὶ
 τὴν θεότητος Ἐπιτομὴν φωνὴν ἀπαρνέμε-
 νοὶ οἱ ὅ, συγχύσαντες καὶ κρᾶσαν εἰς ἀνομιὰς καὶ μίαν
 ἑναιτήν φύσιν τῆ σαρκὸς καὶ τῆ θεότητος ἀνομιῶς
 ἀναπλάττοντες, καὶ παθητὴν τὴν μονογενῆς τῆ
 θεῖαν φύσιν τῆ συγχύσεως τερατίζουμένοι. διὰ
 ἴστο πάσαν αὐτοῖς δουκλείου καὶ ἀληθείας
 μηχανὴν βελομήνην ἢ παρεῖσα νῦν αὐτῆς ἁγίας
 μεγάλης καὶ οἰκουμενικῆς συνέδου, τὸ τῆ κηρύγ-
 ματος ἀνωθεν ἀσάλυτον ἐνδοκίμα, ὡς εἶπε
 περὶ ἐμὴν τῆ τετρακοσίου δέκα καὶ ὀκτώ
 ἁγίων πατέρων τῶν πῶν μένειν ἀπαρᾶ χείρη-
 τον καὶ διαμῦρτες τῶ πνύματι τῶ ἁγίου μα-
 χουμμεν, τὴν χρονοῖς ὑσερον παρὰ τῆ Ἐπιτομῆς
 βασιλευσσης πόλεως ἐκαθὸν πενήτην καὶ συν-
 ελθόντων πατέρων παρὶ τῆς Ἐπιτομῆς ἁγίας
 παρὰ θεοῖσαν διδασκαλίας κυροῦ, ἢν ἐκείνοι
 πᾶσαν ἐγνώρισαν, ἐχ' ὡς λατῶν τοῖς παρὰ λα-
 βᾶσιν ἐπιστάτορες ἀλλὰ τῶ παρὶ τῆ ἁγίας
 πνύματι αὐτῶν ἐνομοῖαν καὶ τῶν τῶ αὐτῶ
 δεσποῖαν ἀθετεῖν περὶ ἐμὴν γραφικαῖς
 μαρτυρίας τερασάσαντες. διὰ ὃ τῆς τῆς
 οἰκονομίας παρὰ φθείρειν τολμῶντας μυστή-
 ριον, καὶ ψιλον ἀνθρώπον τὸν ἐκ τῆς ἁγίας
 παρῆνης τεχθέντα μαρτύριον, ἀναιδῶς ληρω-
 δῆσας, τὰς τῆς μακαρίας κυρίως τῆς ἀλε-
 ξανδρείου ἐκκλησίας ἡγουμένους ποιμένους συνο-
 δικῆς Ἐπιστολῆς παρὸς τὴν νεσορονον καὶ παρὸς
 τῆς τῆς ἀνατολῆς ἀρμόδιος ἁγίας ἐδέξατο,
 εἰς ἐλεγχον μὲν τῆς νεσοροῦς φρενοβλαείας,
 ἐξμνησάν ὃ τῆ ἐν ἐυσεβεί ζήλω τῆ σωτηρίας
 συμβόλων ποθέντων τῶ ἐνομοῖαν αἰς καὶ τῶ
 Ἐπιστολῶν τῆς μεγίστης καὶ πρεσβυτέρας
 ῥώμης παρὸς ἁγίας, Ἐ μακαριωτάτης καὶ ἀγιω-
 τάτης ἀρχιεπισκοπῆς λέοντος, τῶ γραφεί-
 σων παρὸς τὸν ἁγίους ἀρχιεπισκοπον φλα-
 βιανόν ἐπ' ἀναίρεσιν τῆς διτυχῆς κακοποιίας,
 ἢν πνατῆ τῆ μεγάλης πῶς ὁμολογία συμ-
 βᾶνυσαν, κοινῶς τῶ ἐπὶ τῆ ἀρχῆσαν
 καὶ τῆ κακοδοξάντων, εἰκότως συνέμωσε
 παρὸς τῶ τῆ ὁρθῶν δογματῶν βεβαίωσιν.
 τοῖς τε γὰρ εἰς ἑῶν δυάδα τὸ τῆς οἰκονομίας
 διατῶν Ἐπιχειροῦσι μυστήριον παρὰ
 ταῖεται καὶ τῆς παθητῆς τῆ μονογενῆς
 λέγειν τολμῶντας τῶ θεότητος τῆ τῆ ἐξῶν

A tatis inimici, prædicationem illius per
 proprias hæreses subvertere molientes,
 quasdam vocum novitates pepererunt:
 alii quidem mysterium dominicæ dis-
 pensationis, quæ propter nos facta est,
 corrumpere ausi, & vocem Deipatæ in
 Maria Virgine denegantes: Alii verò
 confusionem & mixtionem introdu-
 centes, & unam esse naturam carnis ac
 Deitatis stultè fingentes, & divinam
 Unigeniti naturam passioni obnoxiam
 esse per confusionem somniantes: id-
 circo sancta hæc, magna & Universalis
 Synodus, omnem illis viam fraudis &
 machinationis adversus veritatem vo-
 lens præcludere, & prædicationis jam
 inde ab initio inconcussum robur vin-
 dicans, definivit: ante omnia ut fides
 trecentorum & octodecim sanctorum
 Patrum intemerata permaneat, ac pro-
 pter illos quidem, qui Spiritum San-
 ctum impugnant, de substantia Spiritus
 Sancti doctrinam, quæ postmodum
 tradita est à centum & quinquaginta
 Patribus, qui in Regia urbe congregati
 sunt, confirmat: quam illi omnibus
 promulgarunt, non tanquam aliquid
 adjicientes quod Prioribus decesset, sed
 ut suam de Spiritu Sancto sententiam
 adversus eos, qui dominationem illius
 evertere conabantur, scripturarum te-
 stimoniis declararent. Propter eos
 verò, qui dispensationis mysterium
 audent corrumpere, & eum, qui ex
 sancta Virgine Maria natus est, pu-
 rum hominem esse impudenter deli-
 rant, beati Cyrilli, qui Alexandrinæ
 Ecclesiæ Pastor fuit, synodales Epi-
 stolas ad Nestorium & ad Orientales
 Episcopos scriptas suscepit, quippe
 quæ idoneæ sint tum ad vesaniam Ne-
 storii confutandam, tum ad exponen-
 dum salutare Symbolum, in gratiam
 eorum, qui pio zelo adducti, intelli-
 gentiam illius assequi desiderant. Qui-
 bus Epistolam quoque beatissimi &
 sanctissimi Leonis maximæ & senio-
 ris Romæ Archiepiscopi, extinguen-
 dæ Eutychis malevolentia causâ scri-
 ptam ad sanctum Archiepiscopum
 Flavianum: quæ cum beati Petri con-
 fessione consentit, & communis
 quædam columna est adversus eos, qui
 male sentiunt, jure merito conjunxit,
 ad rectorum dogmatum confirmatio-
 nem. Nam & iis, qui dispensatio-
 nis Mysterium in duos Filios distra-
 here conantur, repugnat: & eos, qui
 Unigeniti Deitatem per passionem obno-
 xiam dicere non verentur, à conventu

factorum expellit: illis quoque, qui in A duabus Christi naturis mixtionem seu confusionem comminiscuntur, resistit: eos item, qui formam servi, quam ille ex nobis assumpsit, caelestis aut alterius cuiuspiam substantiae esse delirant, eicit. Illos denique, qui ante unionem quidem duas Domini naturas fabulantur, unam verò post unionem fuisse confingunt, Anathemate percellit. S. igitur Patrum vestigiis insistentes, unum eundemque Filium confiteri oportere Dominum nostrum Jesum Christum, uno consensu omnes docemus; eundem perfectum in Deitate & eundem perfectum in humanitate: verè Deum, & verè hominem eundem, ex anima rationali constantem & corpore: Consubstantiali Patri secundum Deitatem, eundem verò nobis consubstantiali secundum humanitatem: per omnia similem nobis excepto peccato: ante saecula quidem genitum ex Patre secundum Deitatem: in extremis autem temporibus eundem propter nos & propter nostram salutem ex Maria Virgine ac Deipara natum: Unum eundemque Jesum Christum, Filium, Dominum, unigenitum: in duabus naturis inconfuse, immutabiliter, indivise atque inseparabiliter cognitum: naturarum differentia neutiquam extincta per unionem: sed servata potius utriusque naturae proprietate, & in unam personam seu hypostasin concurrente: non in duas partitum aut divinum personas, sed unum eundemque Filium unigenitum, Deum, Verbum Dominum Jesum Christum, sicut olim Prophetæ, & ipse nos de se Christus edocuit, & Patrum Symbolum nobis tradidit. His igitur cum omni cura ac diligentia à nobis constitutis, sancta & universalis synodus decrevit, ut nemini liceat aliam fidem profiteri, aut conscribere, aut componere, aut sentire, vel alios docere. Quicumque vero ausi fuerint aliam fidem componere, aut profiteri, aut docere, vel aliud Symbolum tradere iis, qui à gentiliis superstitione vel Judaismo, vel ab alia qualibet secta ad veritatis cognitionem convertere se voluerint: si quidem Episcopi sint, ab Episcopali dignitate: Si vero Clerici, à Clero censeantur alieni. Quod si Monachi fuerint aut Laici, Anathemati subiciantur. Cum hæc definitio lecta esset, Imperator Marcianus Chalcedonem ingressus, sy-

αὐθάρτα συλλόγη, καὶ τοῖς ἐπὶ τῆς δύο φύσεων
 ἔχουσιν κρείσσον ἢ οὐκ ἐπινοήσαν ἀνδρῶν
 τὰς ἑρῆνας ἢ ἑτέρας ἵνας ὑσίας τὴν οὐκ ἠμῶν
 ληφθεῖσαν αὐτῶν ἑδ' ἄλλα μορφὴν παρὰ τῶν
 ἐξελαινῆς καὶ δύο μὲν πρὸς τὴν ἐνώσεως φύσεως
 κρείσσον μὴ δύο ἵνας, μίαν ὅμως τὴν ἐνώσει ἀνα
 πλάθοντας, ἀναθεματίζε. ἐπὶ ὁμοῦ τῶν
 ἀγίοις πατέρας, ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν ὁμοῦ ἑαυτοῦ
 ἵόντων κύριον ἠμῶν ἰσοῦν κρείσσον, καὶ συμφώνως
 ἀπαντες ἐκδιδάσκομεν, τέλειον τὸν αὐτὸν ἐν
 θεότητι, ὅτε τέλειον τὸν αὐτὸν ἐν ἀνθρωπότητι, ὅτε
 ὄν ἀληθῶς, καὶ ἀνθρωπὸν ἀληθῶς, τὸν αὐτὸν ἐν
 B ψυχῆς λογικῆς καὶ σώματος, ὁμοῦ ὄντων τῶν πα
 τρῶν τὴν θεότητα, ὁμοῦ ὄντων ἡμῶν τὸν αὐτὸν
 καὶ τὴν ἀνθρωπότητα, καὶ πάντα ὁμοῦ ἡμῶν
 χῶρις ἀμαρτίας πρὸς αἰῶνων μὲν ἐκ τῆς πα
 τρῶν χρισθῆναι καὶ τὴν θεότητα. ἐπ' ἑξαταῖων δὲ
 τῶν ἡμερῶν τὸν αὐτὸν δι' ἡμᾶς καὶ δια τῶν ἡμε
 ῶν ἱεραπόστολων ἐκ μαρτίας τὴν παρθένα καὶ θεο
 τοκῆ καὶ τὴν ἀνθρωπότητα ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν ὄν
 ταν κρείσσον ἵόν κύριον μονογενῆ ἐν δύο φύσε
 σιν ἀσυγχύτως, ἀτρέπτως, ἀδιαίρετως, ἀχω
 ρίως γνωριζόμενον ἕδα μὲν τῆς φύσεως
 διαφορᾶς ἀνηρημένης διὰ τὴν ἐνώσει σωζόμε
 C νης ὅμαλλον τὸ ἰδιότητος ἐκάλειρας φύσεως καὶ
 εἰς ἐν πρόσωπον, καὶ μίαν ὑπόστασιν συνίεσχε
 σης ἕως εἰς δύο πρόσωπα μετὰ ὁμοῦ ὄντων
 διακριτῶν. ἀλλ' ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν ἵόν μονο
 γενῆ θεὸν λόγον, κύριον ἰσοῦν κρείσσον, καθάπερ
 ἀνθρώπων οἱ προφήται παρὰ αὐτῶν καὶ αὐτὸς ἡμᾶς ὁ
 κρείσσος ὁ ἑσπαῖδ' ὄψε, καὶ τὸ τῶν πατέρων ἡμῶν
 παρὰ δ' ἔδωκε σύμβολον. τέτων τῶν ἡμῶν πα
 τρῶν ἀρεθείας καὶ ἐμμελείας παρ' ἡμῶν δια
 τυπώθεντων, ὡς ἐν ἡ ἀγία καὶ οἰκουμένη συν
 οδοῦ, ἐτέραν πῖσιν μὴ ἐνὶ ὄξειναι παρὰ φύσει,
 εἴ ἢ ἐν συγγραφέων, ἢ συνιθῆναι, ἢ φερεῖν, ἢ δι
 D δάσκων ἑτέρας. τὰς ὅ τολμῶντας ἢ συνι
 θῆναι πῖσιν ἐτέραν ἢ γεν παρὰ κομίξω ἢ δι
 δάσκω, ἢ παρὰ δ' ἰδοῦναι ἐτέραν σύμβολον
 τοῖς ἐδέλφω ἡμῶν ἐφέων εἰς ἐπίγνωσιν ἀλη
 θείας ἑλληνισμῶν καὶ ἰσθ' αἰσμῶν ἢ ὄξ' ἐτέ
 ρως αἰρέσεως οἷας δὴ ποιε, τέρας εἰ μὴ
 εἰεν ἐπίσκοποι, ἢ κληρικοὶ, ἀλλοθῆρας εἶναι,
 τὰς ἡπισκόπους τῆς ἡπισκοπῆς, καὶ τὰς κλη
 ρικῶν τῶν κλήρω εἰ δὲ μονάζοντες ἢ λαϊ
 κοὶ εἰεν, ἀναθεματίζεσθαι. μετὰ τούτων
 τὸν ἀνεγνωσκόμενον ὄρον, καὶ βασιλευ
 μαριανὸς ἀνα τῶν καλχηδονέων τῆ

συνόδῳ παλαιότατον, δημυγορήσας τε αὐτῷ ἐπανέειπεν. καὶ πάλιν συμβάσειν ἰσθναλίος τε καὶ μαξιμουσῶν παρὰ τῶν κατὰ αὐτὸν ἐπαρχῶν διώκησαν, καὶ θεοδώρου καὶ ἰβας ἀνεκλήθησαν, καὶ ἕτερα κεινῆς, ἄπερ ὡς ἐφθην εἶπεν, μετὰ αὐτῶν τὴν ἰσορίαν ἐγγράφαι. ἐδόκει δὲ καὶ τὸν θρόνον τῆς νέας ῥώμης ἐκ τῶν διδραχμῶν τῆς πρεσβυτέρας ῥώμης, ἢ ἄλλων τὰ πρεσβεία φέρειν.

Anodo interfuit, & oratione ad Episcopos habita, mox recessit. Juvenalis item & Maximus controversias, quæ inter ipsos erant de quibusdam provinciis, certis conventionibus diremerunt. Præterea Theodoritus & Ibas restituti sunt in integrum. Alia quoque tractata sunt, quæ ut supra dixi, ad calcem hujus libri scripta Lector inveniet. Denique decretum est, ut sedes Archiepiscopalis Junioris Romæ, eo quod secunda sit post seniores Romam, prærogativam supra reliquas sedes obtineat.

Κεφ. ε΄.

Περὶ τῆς ἰουδαίας ἐκείνης ἐν ἀλεξανδρείᾳ, χάρις τῆς χειροτονίας προτερίου, ἡμοιωμένη ἐν ἱεροσολύμοις.

ΕΠὶ ταύταις διόσκορον μὲν τὴν γαλιθαίων τῶν παφλαγονίων οἰκίαν κατακείνεται παρὰ τὴν ἰσορίαν, ἢ τὴν ἐπισκοπῶν, ἢ τὴν κοινῆς συνόδου, τῆς ἀλεξανδρείων κληρονομήσας ἐπειδὴ τὸν οἰκίον καλεῖται θρόνον, μέγιστον καὶ ἀνόποιον τὰραχὸν τῶν δήμων διὰ τὴν πρὸς διαφορὰς κυμανομένην γνώμην. οἱ μὲν γὰρ διόσκορον ἐπέζητην, οἱ δὲ εἰκὸς ἐν τοῖς τοιαύτοις γίνεσθαι οἱ παρὰ τὴν μάλα γενικῶς ἀντίστοιχον, ὡς καὶ πολλὰ καὶ ἀνήκεστα παρὰ τὴν ἰσορίαν. ἰσορίαν δὲ ἐν παλαιῶν ὁ ῥήτωρ, φθῆναι τὴν καὶ τὴν ἀλεξανδρείαν τῆς θεβαίων ἐπαρχίας, ἰδὲ ἐν τῶν δῆμονόμοσεν κατὰ τῶν δευτέρων χωρῶντα. τῆς τε στρατιωτικῆς δυνάμεως τὴν εἶσιν διακαλύειν βεβηλωμένης, λίθων βολαῖς ἀντὶς χρῆσασθαι ἤθελεν αὐτὰ τε τὰς καὶ ἀνά τὸ ἱερὸν τὸ παλαιὸν σαράπιδον ἀναδραμοντάς ἐν πολυρκῆσαι, καὶ πάλιν ζῶντας παρὰ τὴν ταῦτα τὸν βασιλεῖα μαζόντα, διὰ τὴν ἰσορίαν ἐκπέμψαι καὶ τὴν πύματον ἐπιτυχόντας ἐπιδορομῆσαι, ὡς ἀνατὴν ἐκ τῶν ἡμερῶν τῆς μεγαλειότητος ἀλεξανδρείων παρὰ τὴν πόλιν. καὶ καθὲν τῶν στρατιωτικῶν παρρησιῶν ἐσετάς γαμείας καὶ θυλατέρας τῶν ἀλεξανδρείων, τῶν παρὰ τὴν πόλιν δεινότερα προελθεῖν ὑπερόντερον δειθῆναι τὸν δῆμον Ἐφλωρεῖ τῶν στρατιωτικῶν ταγματῶν ἡγεμῶνα, ὁμῆτε καὶ τὴν πολικὴν διέπολιος δευτέρην, ἀνατὴν ἰπποδρομίαν ἀλλοθῆντα, ὡς κατὰ παρὰ τὴν ἀντὶς τὴν τῆς σιλησίας χορηγίαν, ἢ πρὸς αὐτῶν ἀφῆθη, τὰ τε βασιλεία, καὶ τὴν θείαν, καὶ ὅσα διὰ τὴν

CAP. V.

De seditione, qua Alexandria facta est ob ordinationem Proterii: & de ea, quæ contigit Hierosolymis.

Post hæc Dioscorus quidem in urbem Paphlagoniæ Gangram est relegatus: Proterius verò communi totius synodi suffragio Alexandrinum Episcopatum sortitur. Qui cum sedem suam capessivisset, ingens atque intolerabilis exortus est tumultus in civitate, populo in diversas sententias distracto. Alii enim Dioscorum requebant, ut in hujusmodi occasionibus fieri solet. Alii Proterium pertinaciter defendebant: Adeo ut multa admodum gravia, ac prope infanabilia inde profuxerint. Certè Priscus Rhetor in historia sua scribit, his temporibus venisse se Alexandriam ex provincia Thebaide, & populi multitudinem impetum in Magistratus facientem vidisse. Cumque milites seditionem inhibere vellent, populum eos lapidibus appetivisse & in fugam vertisse: & cum milites in templum quod olim fuerat Setapidis, se recepissent, populum eos illic obsedisse & vivos concremasset. Ea re cognita, Imperatorem duo millia militum, qui recens conscripti erant, eo misisse: qui secundo vento usi, adeo prosperè navigarunt, ut sexta post die ad magnam Alexandrinorum urbem appulerint. Deinde cum milites petulantius illuderent uxoribus & filiabus Alexandrinorum, multò graviora quam antehac perpetrata esse. Tandem verò populum in circo congregatum, rogasse Florum, qui tunc dux rei militaris per Ægyptum, & præfectus simul erat Alexandria, ut præhibitionem Annonæ quam ipsis ademerat, restitui curaret, balnea item ac spectacula, & quæcunque ipsis